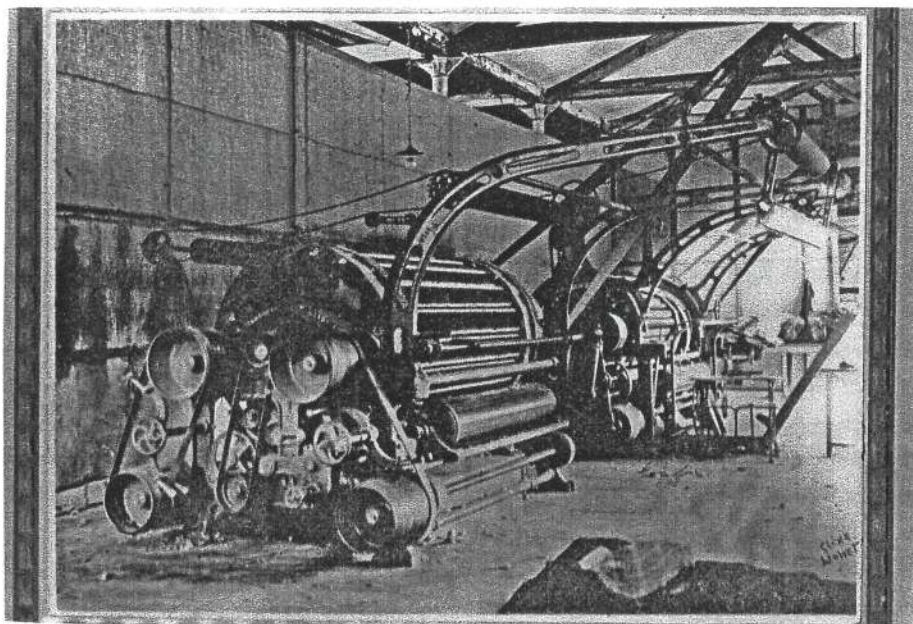

EL COL·LECCIONISME DE TEMÀTICA TERRASSENCA (168) (169)

TÈXTEL (71). ROCA I POUS (3)

Roca i Pous va anar creixent en maquinària i personal. Si el 1919 tenia 51 treballadors, el 1929 en tenia 68 (61 homes i 7 dones) i el 1932 en tenia 89. A finals de 1933 una nova generació va accedir a la direcció, que va redistribuir les seves funcions. Hi va entrar Jòsep Pous i Ballbè (1913-1995), de 20 anys, per col·laborar amb Pere Vilaseca en la part comercial i,

Perxes de Roca, i Pous i Cia. (1930)

en cas d'absència o delegació, suplir el seu pare Antoni Pous, en la tasca d'administració, i Gabriel Roca Torrella (1912-1991), de 21 anys, per dirigir la secció d'aprestos i acabats amb l'ajut de Marc Figueras. Pere Vilaseca es cuidaria de la secció de descruats de seda i tints, i de la part comercial.

Si Gabriel Roca no va acceptar càrrecs polítics ni de representació empresarial, Josep Pous va ser el cas oposat. Als 20 anys ja era secretari de les Joventuts de l'Associació Catalanista. De 1950 a 1979 fou conseller de Mina Pública d'Aigües de Terrassa. De 1969 a 1972 fou vicepresident i de 1973 a 1975, president de l'Institut Industrial. A les eleccions municipals de

1979 fou elegit regidor per Centristes de Catalunya/UCD i el 1983 fou reelegit en el càrrec per Convergència i Unió. Va ser l'impulsor de la compra per la Generalitat de la fàbrica Aymerich i Amat per adequar-hi la seu del Museu de la Ciència i la Tècnica de Catalunya. Formà part de la Peña dels Ximplers dels Amics de les Arts, societat que també va presidir. Pous fou soci de Boada, Simon i Cia., fabricants de teixits de llana, de

Roca, Pous y C.^{ia} E. C.
TERRASSA

Val per **10** cts.

*Val de Roca Pous i Cia. de la
Guerra Civil (1937)*

Ballbè, SL, fabricant de llaneria, i de J.Montané Font, SL, fabricant de teixits de ris, les dues últimes en societat amb familiars seus. Durant la seva vida va patir dos fets dramàtics. La seva mare, Eulàlia Ballbè i Montserrat, i la seva germana petita Maria van morir a Malgrat en un bombardeig dels nacionals el 20 de gener de 1939. Als 58 anys, Pous es casà amb Pepita Rodés i

González, la qual morí dos anys i mig després en un accident de carretera. Es casà en segones núpcies el 1995 amb Victòria Garriga i Coll.

En esclatar la Guerra Civil, Roca i Pous va quedar intervinguda per un Comitè de Control fins al 21 de maig de 1937, que va ser col·lectivitzada i la raó social substituïda per **Roca Pous i Cia., EC**. La representació de l'empresa la va assumir el director Salvador Brunet i Parés, de la CNT, i dos dels tres membres del Consell d'Empresa, Josep Font i Serra, Jaume Segura i Bono i Josep Vellsolà i Gorina. Aquest últim era cosí del cèlebre violinista Vellsolà i pertanyia a una coneguda família laïcista i republicana. La resta del Consell d'Empresa inicial el componien Joan Miret i Tarrida, Joan Puigjaner i Comas i Gabriel Roca Torrella que proper a la majoria d'edat exercia de director tècnic. El desembre de 1937, Josep Font substituï com a director Brunet que deixà l'empresa per formar part del Comitè d'Enllaç de les dues sindicals. Rafel Aguilar i Hernández, que havia estat president de les Joventuts Llibertàries de Terrassa, substituï d'interventor de la Generalitat Vellsolà, que havia estat nomenat director de La Cuina Popular. El desembre de 1938, Aguilar marxà voluntari al front i fou suplert per Lluís Torres i Almasqué. L'abril de 1938 Gabriel Roca fou cridat a files. Marc Figueres, antic soci de Roca Pous, el substituï a la direcció tècnica. D'altra banda Josep Pous aconseguí, el 29 de juny de 1937, passar a França i entrà a la zona nacional on s'incorporà a la 4a. Cia. d'Automobilisme de l'onzè Regiment d'Artilleria de l'exèrcit nacional.

RAFEL COMES